

**9-10. osztályosok versei
2023/2024.**

Barsi Dorka: Enni, vagy nem enni

Enni, vagy nem enni?
Lehet meg kéne tenni...
Aztán lehet, hogy mégsem,
annyira ezt nem tudom én sem.
De a szám nem változik magától,
olyan, mint toll a madárról.
Sokat ér, de mégis keveset,
sokkal könnyebb, ha inkább leszeded.
Edzel is keményen,
de a hang folyamatosan jár a fejedben:
„nem vagy elég, nem vagy elég”,
és végül felemészt az egész.
Ott látod magad a legutolsó sorban,
szíved egyre hevesebben dobban.
Te sem tudod mi történik,
minden egyre inkább sötétlik.
Úgy érzed itt a vég,
elvisz téged is a hév,
de tudd, egyszer minden jó lesz,
és nevetve nézed vissza mindezt.

Barsi Dorka: Legyek egy...

Legyek egy elhagyott zokni párja,
mely már nagyon a végét járja.
Legyek egy eget-földet rázó rengés,
hol elvész minden emlék.
Legyek tenger,
melyben eltűnik az ember.
Legyek mese,
hol enyém a szerep.
Legyek szeretet,
miben megleled a szerelmet.
Legyek szikla,
mit meg nem állít az Alföld síkja.
Legyek,
s közben soha ne tudjam, hogy vagyok,
hisz ez az,
mely bennem mély nyomot hagyott.

Barsi Dorka: Tudod hányszor?

Tudod hányszor is próbált véget vetni mindennek?
Hogy hányszor is akart csak úgy eltűnni a kisgyermek?
Hányszor tartott ott, hogy neki ebből elég,
testét mélyen a föld alá tegyék.
Végül is honnan is tudhatnád...
hiszen soha nem mutatta fájdalmát.
Te meg leráztad annyival, hogy biztos fáradt,
csakis azért ennyire sápadt.
Véletlen sem azért, mert miattad álmába sírja magát,
vagy mert senki meg nem hallja ordító szavát.
De igazad van, inkább maradj jó távol,
és soha ne tudd meg, hogy hányszor.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
9. osztályos tanuló*

Barsi Dorka: Vonaton

Abban a fülledt, emberekkel teli vonaton...
Nem tudom mit mondjak, inkább meg sem szólalok.
Az emberek tekintete már szinte fáj,
így inkább kinézek, s ott a szép táj.
Talán az megnyugtat, vagy ez lehetetlen?
Miért vagyok ennyire tehetetlen...
Hiszen ez csak egy „vonat”,
másnak mégis félelmet okozhat.
Talán inkább olvasni kéne,
bár ez nincs így köbe vésve.
Szimplán csak nézzünk előre,
s várjunk, hogy a csendet valaki megtörje.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
9. osztályos tanuló*

Miklós Jarmila - Vass Fanni: Versek

1.

Seol útja

Sötét elme, mi betakarja lelkemet
Széttűz belül, s megemészt mélyen
Égő tűzben a sikoly ölel át
Bűnös lelkem megmentésre vár.

Gyötrelmes mélyen kínoz a bűntudat
S Magával ragad egy sötét üreg
Elhagyott szívem remény után kutat,
Mint padlón heverő törött üveg.

Kínzó égő honvágy sorvaszt el
Mi a valóságom elhamvassza
Éjszín bűnös fátyol betakar
A sátán csókja örökre elaltat.

2.

Riadtság

Millió ember, millió félelem
Mely sötét ködként ránk száll
Millió lélek, millió érzelem
Álmunkba bele vágva egy ádáz szellem átjár.
Egy kudarc után megrekedve
Némán s tétlenül állok
Régi célok elfeledve
Újakért sóvárgok.
Magány üldöz a szívemben
Megrémít az egyedüllét
Nincs a kezem más kezében
Lappang bennem a keserűség.
Ha találnék embert, ki engem megért
Kétségembe adnék neki egy esélyt.

*Tata
Színes Iskola Személyközpontú Óvoda, Általános Iskola és
Gimnázium
10. osztályos tanulók*

Németh Mira Dorina: Érzelmek

Boldogság vagy szomorúság,
Mind- mind érzem.
Ahogy ujjam ajkadon végig simul,
Ezt is csak én értem.
Szeretlek, de már hiába.
Egy szép élet hiánya.
Maradni akarok, de sürget az idő,
Szerelem az már nem "én" idő..

Szeretnék újra látni,
Magamhoz akarlak ölelni.
Érezni érintésedet, látni szemeidet.
Ezt akarom rég, talán pár napja,
Nem értem mi folyik itt mióta..
Mióta is, már nem számolom,
Szemedet látni hiányolom..

Szoríts magadhoz, ölelj szorgosan.
Levegőért kapkodva óvatosan.
Úgy érzem elvesztettelek, te nem?
Kérlek válaszolj, mert már nem értem.

Németh Mira Dorina: Érzelmek

Boldogság vagy szomorúság,
Mind- mind érzem.
Ahogy ujjam ajkadon végig simul,
Ezt is csak én értem.
Szeretlek, de már hiába.
Egy szép élet hiánya.
Maradni akarok, de sürget az idő,
Szerelem az már nem "én" idő..

Szeretnék újra látni,
Magamhoz akarlak ölelni.
Érezni érintésedet, látni szemeidet.
Ezt akarom rég, talán pár napja,
Nem értem mi folyik itt mióta..
Mióta is, már nem számolom,
Szemedet látni hiányolom..

Szoríts magadhoz, ölelj szorgosan.
Levegőért kapkodva óvatosan.
Úgy érzem elvesztettelek, te nem?
Kérlek válaszolj, mert már nem értem.

Tata

*Bláthy Ottó – Technikum, Szakképző Iskola És Kollégium
9. osztályos tanuló*

Orbán Eszter: Nem tudhatod

Lassan érsz festett hajam végéhez
Hiszen te sem tudod még mennyi mindent nem értesz
Nem tudhatod mennyit jelent nekem ez az egész
Csak nézed ahogyan öledben lényem elvész
Nem tudhatod, hogy szívem
Hevesebben ver mikor kezedet magamon érzem
Nem tudhatod, hogy minden egyes nap
Csak azért, mert te vagy
Mennyivel javul életem

Orbán Eszter: Ősz

Tenyereimet szorosan összefonva
Sebeimet meleggel foltozva
Felnézek az égre, és látom az őszt
Lényedben nem lelem a jövőt
Nyugodt hangod simogatja bőrömet
Mosolyod fölött fölszálló szeplőidet
Ujjammal végigsimíthatnám
Mint minden porcikád, megcsodálnám
Arcodat enyémhez közelebb tolvá
Zöld szemem kék tengerkék íriszedbe folyva
Kezeimet sajátodhoz kulcsolod
Sóhajok közepette nevetésed elmosódott
Éjszaka közepén felnézek az égre
És már hiszem, hogy szerelmünknek nincs itt vége

Orbán Eszter: Takaró

Falevél akartam lenni, mely ősszel orcádat simogatja
Hó akartam lenni, mely télen válladat nyomja
Virág akartam lenni, mely tavasszal kezdedben hever
Napsugár akartam lenni, mely nyáron átölel
Takaró akartam lenni, mely este betakar
Lány akartam lenni, mely bajban eltakar
Szerető akartam lenni, mely rossztól megvéd
Szerelmes akartam lenni tebeléd

*Tatabányai Árpád Gimnázium
9. osztályos tanuló*

Fatuska Dániel: Béke vagy háború...

Az irigység és a hatalom,
Magába véve szánalom.
Tele vagyunk indulatokkal,
És megtévesztve hazugságokkal.

Mikor lesz mikor már mindenki békés,
Hogyha nincs már a fejedben több kérdés?
Lehet hogy olyan soha nem lesz,
S a szerencse a halálnak kedvez.

Kitör majd a háború,
Újra dörög majd az ágyú.
De minek ontjuk a vért?
Azért mert valaki megkért?

Aztán jön a szomorúság,
Majd a bekövetkező nyomorúság.
Fogynak sorra az életek,
És kupacokra halmozva a tetemek.

De felteszem magamnak a kérdést,
Mi lesz a következő lépés?
Lesz-e még több szenvedés?
Kiknek csonthalma földbe vész.

A hullákon madarak tömege áll,
S megindul a kínzó járvány.
Megérzed az igaz félelmet,
Rájössz, hogy a bátorság félrevezetett.

Majd ha egyszer elmúlik minden,
S te itt hagytál minket.
Akkor elmegyünk innen,
Az ittlétnek tovább értelmé nincsen.

Keresünk egy jobb világot,
Ahol nem csinálunk több butaságot.
Hol letelepszünk végleg,
Ahol élhetünk tényleg.

Kocsis Janka: Haikuk 1-3Tovább

Lótusz vagyok én
A tónak fénylő vizén,
Onnan úszom el...

Gyémánt Fuji

Amikor a Nap
Eléri a Fujisant,
Ragyog, mint gyémánt...

Szerelem

Úgy szeretlek én,
Akár a nagy tál rament,
Mikor még meleg.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
9. osztályos tanuló*

Fatuska Dániel: Az én mamám...

Annyira hiányzik nekem,
Bár mintha itt lenne velem.
Sokszor rá gondolok,
Olyankor felszabadulok.

Ha merengek a végtelenben,
Csak az hangzik két fülemben;
Tedd félre, ami nem fontos,
Törődj másokkal, légy gondos.

Biztos vagyok benne,
Segíteni mindig lenne kedve.
Fentről is biztos irányít,
A jó megoldásra világít.

A mamám mindig jó létre nevelt,
Bármit kérdeztem, kedvesen felelt.
Megtett mindent a boldogságért,
Ráadásul mindig ráért.

De a boldogság mibe került?!
Szegény lelke betegségbe menekült.
Szomorú anyám gondolataiba merült
Szerettemet megmenteni sikerült?

Halálához köze nem volt a kornak,
De a jó idők is így maradnak?!
Nem gondoltam volna,
Hogy neki máshol lenne dolga.

Én szeretettel gondolok rá,
Valószínűleg ő is rám.
Vagy talán már elfeledett?
De tőlünk messze nem mehetett.

Úgy érzem, hogy itt él bennem,
Mostantól bátornak kell lennem.
Erőt ad nekem minden nap,
És az érzés iránta nem apad.

Tata

*Eötvös József Gimnázium és Kollégium
9. osztályos tanuló*

Mezey Zsombor: Hiányzol!

Ó, te dédi, gyere vissza!
Nem búcsúztunk, várlak haza,
Várlak haza, de nem jöhetsz,
Mennyszárgban van a helyed.

Hintáztunk és beszélgettünk,
Sütöttünk és kertészkedtünk,
Nem játszottunk elég sokat,
Gyere vissza búcsúcsókra!

Kálozon sokat éltél te,
Nálunk is egy jó pár évet.
Nem maradhatsz idehaza,
A jó Isten visz magával.

Kis lányod is sok gyertyát gyújt,
Unokád is nagyon búsul,
Kálozon a temetőben
Van neked az örök helyed.

Mezey Zsombor: Hol van a hála?

Érzelmek tengerén, ahol
mindegyik megtalálható
ott van a hála is vajon?
Vagy netán egy áramlaton
elsodródott más tájakhoz,
azért nincs e kerek parton,
völgyön, hegyen kis patakon,
egy ember sem található,
aki hálás lenne vajon?
Kiveté a víz a sarkon,
megfagyott a hideg havon,
elcsapta egy halászhajó,
felfalta egy kicsi kagyló,
hol van a nagy hála, hahó!?

Hála cseppjét megkaparom,
nagy tengerre eljuttatom,
kis pokróccal betakarom,
zöld dobozba benne hagyom,
szép fenyő alá berakom,
édesanyám reád adom,
nagy hálámat neked tartom,
tenger jótettedre hagyom,
jó anyám, szeretlek nagyon.
Köszönöm sok fáradságod,
számtalan sok jó tanácsod,
boldog karácsonyt kívánok!

Tatabányai Árpád Gimnázium
9. osztályos tanuló

Mezey Zsombor: Idő

Úgy vártam már az új napot!
Itt volt újra a karácsony.
Ott voltunk mind a fa körül,
Beszélgettünk, nevetgeltünk:

Nagy hóembert építettünk,
Virágokat gyűjtögettünk,
Balatonon sütkéreztünk,
Falevélben hemperegtünk.

Nem várom már az új napot,
Pedig most lesz a karácsony.
Egy ember nincs a fa körül,
Feketében, némán ülünk.

Tatabányai Árpád Gimnázium
9. osztályos tanuló

Turai Gréta: Földünkért

Földünk egy szép hely,
Efelől semmi kétely.
Dombok, folyók, hegyek,
A csodák bennük rejlenek.

„Őrizzük meg Földünket!”
Ez lenne az üzenet.
De ez nem mindig ér célba,
Itt kezdődik a probléma.

Sajnos él itt sok barom,
S Földünknek ez nem oltalom.
Pazarolnak, szemetelnek,
Ezzel mindent tönkretesznek.

Szelektív szeméthyűjtés,
Ez legyen a bevezetés.
Ne szemetelj, ne pazarolj,
Ez lesz majd a fenntartható.

Tegyél a jövődért most,
Mert ez a téma nagyon fontos,
Hogy mások is élhessenek itt,
Ezért kell, hogy a Földed őrizd!

Tatabányai Árpád Gimnázium
9. osztályos tanuló

Ujházy Emil István: Boldogság

Képzeljétek! Boldog vagyok,
Gyönyörű ma az élet,
Vagyok, vagyok, boldog vagyok,
De szép ma tényleg.

Egy fél éve nem tudtam, mi lesz,
Be tudok majd illeszkedni?
A fejemben sok volt a furá nesz,
Hogy fogok ismerkedni?

De amint beléptem, elmúltak a neszek,
Csak ez emberek és én voltam,
Ekkor még nem tudtam, én itt ki leszek,
De ment minden gyorsan.

Aztán itt vagyunk,
Két hónap után egy kis család,
És együtt folytatódik dalunk,
Ami nem más, mint az élet dala.

Én úgy érzem,
Örök barátságok kezdődtek itt,
Nem félttem itt a saját énem,
Nálunk már most sincs olyan, hogy csitt.

Hát az én új osztályom ilyen,
Csupa szív-lélek minden,
Mert itt az élet azt mondja, higgyek,
Mert nálunk mindenki az Árpád kincse.

Ujházy Emil István: Élet

Az élet szép vagy nem, kinek mi,
Nekem szép, de néha senkinek sem könnyű,
Hallgatni a zajos város gondját-baját,
A szívem gyors zakatolását,
Szeretem az életet, mégis néhol kérdezem,
Kell ez még nekem?
Kell ez a sok küzdés?
Honnan lesz erőm mindehhez?
KELL erő, mert az élet van, vagy lehet, holnap már
elvesztem,
De ma még van nekem.

Fegyvert tartok fejemben fejemhez, és néha még ezt is
élvezem,
Van, mikor imádok élni,
Várom a következő napot, hogy tudjak újra önmagam
lenni,
De van, mikor meg akarok halni,
Nem itt lenni, ezt nem felfogni,
De végül mindig az élet nyer,
Itt vagyok, nyugi, más sosem nyer,
Mert örökké itt maradok,
Ha már nem leszek, akkor is itt leszek,
Mert én vagyok, leszek mindig a szívetekben.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
9. osztályos tanuló*

Ujházy Emil István: Senki

Már megint ez van,
Senkinek érzem magam,
Sokan mondják, nem vagyok,
De én néha mégis ezt kapom.

Sokszor felteszem azt a kérdést:
Szeret valaki igazán?
Lesz valaki, aki engem örökké szeret?
Én mindig szeretek, engem sose szerettek.

Nem tudom, mi vagyok -
De néha szeretet-bombát adok,
Vagy egy romhalmazt? Már fel se fogom,
De én úgy érzem, a kettő közt ragadom.

Én én vagyok, egy senki,
Bár el tudnék már veszni,
Nem akarok mindig szomorú lenni,
Most már boldogságot akarok csenni,

Bár a szerelem a legjobb érzés,
De ez már rég nem kérdés.
Mert nincs kit így szeretni,
és nincs, ki úgy szeressen,
Mint az ATOM!

*Tatabányai Árpád Gimnázium
9. osztályos tanuló*

Kerekes Botond Vilmos: Bénító

Bénító hűvös éjszakán egyedül,
Félelmeim túltengnek,
A néma csend már-már megfeszül.
Azt szeretném, hogy engedjenek.

Szívem dobog, szinte már dübörög,
Magányosan, négy fal közé zárva,
Lelked hörög, agyad túlpörög.
Én, kis rettegő árva.

Ezerféle félelem, ezerféle változat,
Ezen érzéstől világom hervad,
Ne légy áldozat egy ezeknek kitett áldozat.
A lényem teljesen elsorvad.

Kerekes Botond Vilmos: Színes ős

Hullik a levél, kopaszodik a fa,
Az utat színes kavalkád borítja.

Az ég itatja a szürke egeret,
Sötét felhők, kék vízcseppek.

Barna, sáros járda,
Nyílik a vadlúd krémszínű szárnya.

Ezerféle szín, ezerféle világ,
A sárga tökfedőn másznak a nyálkás csigák.

Az egész egy földre szállt szivárvány,
S mégis valamiért nem értékeli az ős világot.

*Tata, Színes Iskola
Személyközpontú Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
10. osztályos tanuló*

Markót Orsolya: Elmentél...

Lelkem legmélyén fáj, hogy itt hagytál
Napjaim mégis nyugodtabbak a múltnál.
Haraggal hangomban jelentem ki: „végre elmentél!”
Búval telt szívem mégis sokszor kiáltotta: „kell, hogy itt legyél!”
Szívem egyik darabkájában, mit te törtél szét, még mindig van helyed.
Bár emlékeimből néha törölnélek, de azt már nem lehet...
Sajnálom, hogy elmentél, de kérlek ne gyere vissza!
Boldog perceinkért hullt könnyem, kedvenc pulcsim ujja issza.

*Tata
TSZC Bláthy Ottó Technikum, Szakképző Iskola és Kollégium
9. osztályos tanuló*

Kerekes Botond Vilmos: Nárcisz

Magasodik egy hegy, fel a fák fölé, egyenesen az égbe,
A sok ember, akár a hangyák a mélyben.

A hegy lakhatatlan kopár, zord, sötét,
Magába foglalja az emberek összes félelmét.

Elvértve nő rajta egy-egy nárcisz,
Ezen virágok csodálatával nem tudnak leállni.

Bár rettegnek tőle, körbe ülnek és csodálják,
Érthetetlen módon már-már betegesen imádják.

Az a pár szál nárcisz mi rajta nő jobba teszi,
Vagy csak szimplán az emberek eszét teljesen elveszi.

Kerekes Botond Vilmos: Törött

Zakaton a vonat a sötétben egyedül,
A mély csöndbe csak a vonat hangja vegyül.

Hogy merre megy az titok, csak sejtem,
A törött lelkem világát a sötétbe rejtem.

A végvár az alagút mélyén akár egy kút,
Belevetem magam és véget ér a hosszú értelmetlen út.

Összetörni? Hova jobban...,
A földön lévő tükör akár a szívem, darabokban.

*Tata, Színes Iskola
Személyközpontú Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
10. osztályos tanuló*

Rigler Hanna: Az Én Macskám

Van egy kis falu, mit nem ismer e világ,
egyik utcájában heverészett az én kiscicám.
Ez a kis állat nem sokat járt haza,
csakis akkor, mikor korgott a hasa.

E macska életében nem osztozott sose,
Ki gondolná, hogy még csak most kezdődik a mese.
Mindig is egyedül volt ez a ravasz kis jószág,
úgy viselkedett, mintha övé lett volna a világ.

Nem tudjuk mi változott e macska fejében,
aznap egy nősténnyel heverészett a téren.
Nem tudjuk honnan került elő e gyönyörű pára,
reméltem, hogy ő lesz az én macskámnak a párja.

Attól fogva egymás oldalát soha el nem hagyták,
otthon másról nem is szóltak a viták.
Anyu nem akart két macskát befogadni,
apu meg, anyu véleményét kénytelen volt elfogadni.

Nem is tartott sokáig ez a nagy viszály,
mikor egy éjjel eltűnt a két kis zsvány.
Egy hétig kerestük őket hegyen-völgyön át,
sehol nem találtuk a két macskának a nyomát.

Míg aztán két napra rá arra keltem éjszaka,
hogy hallatszik kintről a macskámnak nyivaja.
Futottam le a lépcsőn nagy sietve,
remélve, hogy jól van a cicám ebben a nagy hidegben.

Úgy örültem hogy hazaért épségben,
de nem számítottam arra amit ott láttam a kapuvégben.
Előttem állt két kis macska, mellettük a két szülő,
én meg csak attól féltem, hogy anyu nem lesz erre vevő.

Gyorsan felkaptam a két kis cicust,
remélve hogy anyu nem csap majd nagy cirkuszt.
Halkan belopódtam, a két büszke szülő mögöttem,
de sajnos elfelejtettem, hogy a macskám milyen szemtelen.

Egy pillanatra vettem le róluk a szememet,
de addigra a törött váza már a padlón hevert.
Hallottam, ahogy anyukám kitoppan,
majd láttam a szemében valami fellobban.

Harag helyett mosollyal vette el a két kis macskát,
én meg csak ámultam, mint aki nem ismeri az anyját.
Nem tudom miért változott édesanyám válasza,
de én örömmel láttam hogy a családnak lett két új kis tagja.

Gyorsan teltek el a hetek, hónapok,
szépen lassan felcseperedtek a kis lakók.
Mostanra már nem is tudom milyen lehet nélküük,
szüleimnek meg ők lettek a mindenük.

Itt zárom én e hosszú kis verset,
nagyon remélve hogy neked is tetszett.
Sok kismacska él most is az utcákon,
így a befogadást én igenis ajánlom.